

te lejligheden til at skabe større tryk blandt dem, der bliver berørt af forslaget.

Vi forestiller os ikke, at brugerne af de vidtgående specialundervisningstilbud vil opleve umiddelbare ændringer som følge af forslaget. Vi forestiller os nemlig ikke, at institutionerne i vidt omfang skal nedlægges eller ændres som følge af lovforslaget. Tværtimod er det forventningen, at de fleste tilbud vil fortsætte som i dag, blot med den forskel, at finansieringen og det overordnede ansvar er flyttet tættere på forældrene, nemlig til deres egen kommune. Forslaget vil selvsagt have større betydning for nye brugere af tilbuddet. De vil opleve det som mere smidigt og mere entydigt.

Kl. 21.05

I dag kan en kommunal afgørelse blive prøvet i amterne med et andet udfald til følge. Føles det betryggende? Næppe. Familier, som får brug for vidtgående specialundervisning i barnets indskoling, vil jo allerede i dag i mange tilfælde allerede have været i tæt kontakt med kommunen i forbindelse med etablering af daginstitutionstilbud, familierådgivning m.v. Der er så allerede på det tidspunkt opbygget en personlig og tæt kontakt mellem forældre og kommune, inden det bliver aktuelt med den vidtgående specialundervisning.

Lovforslaget betyder, at familien vil kunne drage nytte af den tillid, som er opbygget. Desuden vil forældrene også entydigt vide, hvem der er ansvarlig for en beslutning truffet for deres barn. Alle, som har været i berøring med de offentlige myndigheder, ved, hvor frustrerende det kan være, når ansvaret ikke er entydigt og der derfor kan henvises til, at det ikke er »os«, men »dem«, der har truffet beslutningen. Den helt entydige kompetenceplacering i kommunerne letter familiernes mulighed for at rette tvivl, spørgsmål, ja, endog utilfredshed mod rette myndighed.

Her på Christiansborg har vi ganske naturligt været meget optaget af potentielle problemer. Vil kommunerne nu kunne løfte opgaverne? Vil de være tilstrækkelig dygtige og tilstrækkelig indstillet på at give børnene de bedste tilbud osv.?

Hvis vi ser på erfaringerne, kan vi konstatere, at Evalueringsinstituttet for længst har anbefalet ændringerne, og vi ved, at kommunerne allerede i dag har hele ansvaret for folkeskolen og varetager undervisningen af mere end 99 pct. af eleverne, herunder knap halvdelen af de elever, som får vidtgående specialundervisning.

Det er også blevet sagt, at specialundervisning vil gå tabt. For det første forsvinder medarbejdernes kompetence jo ikke ved, at de får en ny myndighed til at finansiere lønnen. De får derimod flere ressourcer tilført. For det andet vil VISO, som nu er nyoprettet, også kunne inddrages, for så vidt der er tvivl i kommunens PPR, når der skal visiteres. I Venstre er vi altså helt trygge ved at lade opgaven gå til kommunerne.

Ligeledes er vi trygge ved, at det er sygehuse, som bliver ansvarlige for indsatsen for patienter under deres indlæggelse, og ved, at specialundervisning og specialpædagogiske foranstaltninger naturligt indgår i de øvrige behandlingstilbud under indlæggelsen.

Ligeledes mener vi, at det er en styrkelse af lov om undervisning for ordblinde, at den lægges ind under loven om forberedende voksenundervisning. Vi finder det formålstjenligt, at den voksne med behov for ordblindeundervisning hermed får mere praktisk og direkte adgang til de øvrige voksenundervisningstilbud, og samtidig finder vi også, at det er en pragmatisk og fornuftig løsning, at VUC'erne får visitationsansvaret for den forberedende voksenundervisning, da de jo allerede i dag har prøveansvaret og som hovedregel er i tæt samarbejde med de øvrige udbydere.

Venstre støtter fortsat forslaget og de af ministeren stillede ændringsforslag.

(Kort bemærkning):

Carsten Hansen (S):

Jeg må sige, at jeg beundrer Venstres evne til at have fuld tillid til, at det her nok skal løse sig selv. Det virker, som om man kaster specialundervisningen op i luften og håber på, at den lander på benene.

Vi taler om, at der er 4.400 børn, der er omfattet af den vidtgående specialundervisning. Det er børn, som også er omfattet af de sociale områder, og jeg spørger mig selv, hvorfor de 4.000, altså 90 pct. af børnene, ikke skal omfattes af en objektiv finansiering, hvilket er en sikkerhed for, at der er udvikling, og at fagligheden er til stede.

Man flytter jo kapaciteten fra 14 amter, der har ansvaret i dag, til 98 kommuner. Hvordan kan man sikre sig, at fagligheden er til stede, at der er bufferkapacitet, og hvordan kan man sikre sig, at der er udvikling for de forældre og de børn, som har det her store problem, at de har brug for en helt særlig indsats?

Det er mig komplet uforståeligt, at man ikke har sikret de her mange børn med vidtgående